

DUVOR SOM ENGAGERAR

Bengt Nordstrand

Redan som yngling var jag mycket intresserad av skogens och ängens alla fåglar. Som 15-åring byggde jag mitt första enkla lilla duvslag på ett koloniområde avsett för diverse smådjur. De första duvorna var två par engelska dvärgkrävdovor. Något år senare byggdes ett större duvslag, med två avdelningar för duvor, ett för krävdovorna och en avdelning avsedd för brevdovor/ammeduovor. Härefter nästa fas i livet, det vill säga lumpen och därefter ett par års studier. Efter detta tillbaka till hemorten och ett väntande jobb på lantmäteriet.

Återigen på hemmaplan 1963 fanns duvslaget kvar och inledningsvis förärades jag några duvor av medlemmar i intilliggande brevduvekolonin vid Prästslätten. Det tog några år att komma igång, men resultaten kom efterhand. En lotterivinst på ett distriktsmöte, resulterade i att jag vann en honunge från Erik Olsson i Tollarp, som blev en fantastisk flyg- och avelsstjärna. Efterhand införskaffades ytterligare ”nytt blod” och fighten mot både klubb och distriktskamrater gick allt bättre.

Tidpunkten var nu mitten på sextioalet, då jag blev sekreterare i sjunde distriktet och ett fruktsamt samarbete med ordföranden Viggo Elofsson utvecklades. Distriktet motionerade och drev bland annat frågor som flera nationalflygningar, införa svenskt mästerskap och liknande. Vi drev våra frågor tämligen aggressivt och var inte alltid så populära hos dåvarande förbundsledningen.

Avståndsredovisningen

Ett annat problem var, att brister och ibland stora felaktigheter i avståndsredovisningen stundtals var påtaglig, mycket beroende på ibland tvivelaktiga arbetsmetoder och det bristfälliga kartmaterial som då fanns tillgängligt. Oftast fanns endast den gamla generalstabskartan i väldigt småskaliga versioner och med mycket svårlästa detaljer. I mitt arbete var jag väl insatt i att den nya ekonomiska kartan i skala 1:10000 nu fanns tillgänglig i stora delar av vårt land, och att man snarast borde genomföra en totalrevidering. Jag fick förbundsledningens uppdrag att genomföra detta projekt. Jag tillverkade en mall och reste runt och informerade distrikten, som nu införskaffat det nya kartmaterialet, varefter den behövlige revideringen kunde genomföras. Som alla nu vet har vi ett betydligt noggrannare och enklare sätt att plocka fram koordinater i våra datorer via Google Earth-programmet, som tidigare redovisats i vår tidskrift.

Tidskriften

Vid några tillfällen hade jag skrivit några smärre inlägg och artiklar i tidskriften. Dåvarande redaktören Artur Kullenstein var samtidigt valberedningsman i förbundet och hade vid något tillfälle tidigare gjort förfrågningar till mig om att överta hans redaktörsjobb. Jag hade vänligt avböjt, eftersom jag kunde ana arbetets omfattning. Men en dag 1982 återkom han och hade nu lagt en tyngre ton i rösten, när han sade att du är mannen som klarar detta jobbet. Artur var ju till åren kommen och jag hade innerst inne väntat att han skulle återkomma med sin fråga. Lite motsträvt svarade jag faktiskt ja. Inledningsvis blev det inga fria kvällar, utan mycket av de tidigare lediga kvällsstunderna fick nu ett helt annat innehåll. Samtidigt måste också sägas att det innebar att man

samlar på sig en mängd information och kunskaper genom att läsa artiklar i utländsk fackpress och vid intervjuer, när man genom åren besöker mästare och vinnare av stora tävlingar i klubbar och distrikt och också vid besök av möten och sammankomster. När jag 2007 själv lämnade redaktörskapet efter 25 år kändes det befriande. Materialtillströmningen utifrån är för dålig. Därför vill jag uppmana klubbar och distrikt att hjälpa nuvarande redaktören med material!

Olympiaden i Porto

FCI, är förkortningen för den internationella brevduveorganisationen för brevduvesport som kongressar vartannat år. Ett land påtar sig ansvaret för inbjudan av medlemsländerna och genomförande av kongress och bankett samt utställning. Allt detta pågår under två dagar. Utställningen avser landskamp mellan länderna i klasserna standard och sport. Några veckor innan olympiaden i Porto 1985 skulle äga rum, blev jag uppringd av dåvarande förbundsordföranden Knut Lundell med frågan: Skulle du ha någonting emot att åka till FCI-kongressen i Porto ? Du skall i så fall tillsammans med Arne Ask (då ledamot i förbundsstyrelsen) representera Svenska Brevduveförbundet på FCI-kongressen. Dessutom skall ni ombesörja och ta hand om våra olympiaduvor, så att de kommer fram och tillbaka ordentligt. Det kan ju innebära lite bekymmer, men det fixar ni. Jodå, ordförande Knut visste vad han pratade om!

Arne och jag konfererade, varefter planeringen snabbt kom i gång. Duvorna skulle vara på plats i utställningshallen redan på onsdagen. Under tisdagen gick inget flyg till Portugal, så vi tvingades resa redan på måndagen.

Söndagskvällen lämnade jag Blekinge, svängde inom Bertil Andersson i Vä och hämtade upp en av landslagshannarna och fortsatte till Skillinge och Arne Ask, som under dagen fått några duvor inlevererade. Därefter genomgång av handlingar, en stunds nattvila och sedan upp tidigt i ottan, ett snabbfika och sedan i väg. Prick klockan sju var vi hos Lennart Appelgren i Trelleborg för att hämta de resterande tolv duvorna som skulle med till Portugal. Vi hade avtalat tid med gränsveterinären vid SAS-terminalen och han fanns på plats enligt avtalad tid och den formella besiktningen fixades på nolltid. Vid incheckningen hos SAS började emellertid problemen. Vi hade tidigare fått beskedet att duvorna kunde medfölja som resgods. Döm om vår förvåning när de nu ville ha 2400 kronor i frakt – bara för duvorna. Man tog extra betalt för sällskapsdjur. Men personalen visste inte vilka de fått att göra med. Vid tidigare diskussioner hade vi fått helt annan information. Allt utmynnade i att duvorna inbjöds till en gratis resa till Portugal, som SAS speciella gäster, allt i bästa Janne Carlssonanda. Som extra plåster efter hårda förhandlingar bjöds vi även på fika av SAS. Inte utan att terminalchefen såg lättad ut när vi gick ombord på svävaren som förde oss vidare till det väntande flygplanet på Kastrup. Nu skulle det vara raka spåret till Porto.

Väl i Lissabon började återigen problemen. När vi vid informationen talade om att vi hade två lådor med duvor med i bagaget, tittade de på våra biljetter och undrade varför det inte fanns separata biljetter för duvorna. På sydeuropeiskt vis hade vi inom en halv minut en hel flock av kvinnliga tjänstemän omkring oss. Alla ville se biljetter som inte fanns. Slutligen tillkallades den lokale SAS-chefen, en stor fyrkantig herre med svart mustasch under en stor näsa. Han sade högt och tydligt att allt var OK och viftade med handen. Hela flocken av de nyfikna damerna bara försvann. Vi drog oss alltså segrande ur även denna matchen. Puh!

Innan det lokala flyget skulle föra oss till Porto, gjorde sig hungern påmind - törsten också för den delen. Vi besökte den lilla restaurangen i foajen, där fick vi en entrecote och en Carlsbergs Export och plötsligt kände vi oss på bättre humör. Plötsligt stod en ung dam framför oss och undrade om vi talade franska. Nej tyvärr, men engelska gick lite hyggligare. Jag började först undra om damen framför oss inviterade gäster till någon nattklubb, eller liknande... Ja, ni vet den där TV-sketchen med norrmannen och Lissabon... Nej hon presenterade sig som veterinären som skulle besiktiga våra duvor... Så var det med den saken.

När vi en stund senare var redo för flygturen till Porto, kom någon chef fram och sa att vi fick betala en mindre summa för duvorna. Vi föll till föga. Man kan ju inte vinna alla matcher !

Just innan avresan till Porto började vi spekulera vad vi skulle göra med duvorna. Det är ju nu måndag kväll och vi ska inte avleverera duvorna förrän på onsdag eftermiddag. Vad skulle hotellet

säga när vi kom med två duvkorgar? I vänthallen i Porto kom nu våra väskor på rullbandet. Vi tog dem och medan vi inväntade våra duvkorgar kom det plötsligt ett par andra korgar med duvor, som fångades in av en man på andra sidan bandet. Det var ju kul, då var vi ändå inte ensamma på plats så långt i förväg. Omedelbart därefter kom våra egna korgar rullande fram och vi lyfte av dem. Vi blev omedelbart tilltalade av några män som snabbt stormade fram mot oss. Det blev genast välkomsthälsningar och ryggdunkning och vi fick inte så mycket som bära den minsta väska. Gruppen som tog emot oss var från den lokala organisationen, med David Madeira i spetsen och samtidigt hälsade vi på det andra paret som anlät, vilka var paret Dan Popescu från Rumänien. Det visade sig att vi var de första gästerna som anlät till Porto. Efter att vi hälsat på rumänerna, bars bagage och duvorna ut till en väntande bil, där allt lastades in, varefter vi kördes till våra hotell. Våra portugisiska vänner kände till vår tidiga ankomst och hade planerat att hjälpa oss med duvorna. De lovade att efter vi transporterats till våra hotell, skulle duvorna inkvarteras i ett duvslag till onsdag. Det bestämdes också, att morgonen efter klockan nio, skulle de komma och hämta oss, så vi fick besöka duvslaget där våra duvor installerats. Det var en lättnadens avslutning på en lång och händelserik dag. Den natten var det absolut inga problem med sömnen.

Strax efter klockan nio hämtades vi av värdfolket. Vid färden mot duvslaget fick vi veta att Dan Popesco, vår vän från Rumänien, var läkare till yrket och även redaktörskollega för den rumänska duvtidningen. Färden gick till en fantastisk villa, med duvslaget på tomten, tämligen centralt i Porto. Duvslaget var cirka 30 meter långt och innehöll tre änkeavdelningar med plats för 40 par i varje avdelning. Härutöver fanns utrymme även för honorna. Just som vi stod och beundrade hela anläggningen, dök ägaren själv upp. En skäggprydd man i yngre medelåldern med namnet Albert Hedrosa Torres. Han visade oss runt i duvslaget och förklarade allt som fanns där. I den mellersta avdelningen hade våra duvor installerats och våra duvor satt på pappersklädd botten, en i varje redfack. Slagskötaren visade oss därefter foderblandningen och undrade om han fick utfodra med den. Eftersom fodret var av lika hög kvalitet som duvslaget, nickade vi belåtet jakande. Jojo, det var annat än 50 % korn därhemma. Vi blev därefter inbjudna i villan, där det mest superba portvin serverades. Torres berättade att det i Porto fanns ungefär 5000 medlemmar!! Tiden gick och vi fick tacka för oss. Under färden ner mot centrala staden funderar man lite, det var det absolut största och finaste duvslag jag sett, samt 5000 medlemmar endast i Porto - allt hisnande.

På onsdag eftermiddag begav vi oss till Palacio de Cristal, det stora kupolformade sportpalatset. Företagens reklammontrar byggdes och vi hittade småningom till platsen för duvorna. Våra korgar fanns på plats, så vi putsade duvorna och ställde upp dem i sina fack och studerade därefter allt övrigt intressant.

Torsdagen skulle vi på Hotell Meridien anmäla vår ankomst till FCI-sekretariatet. Det var också där vi första gången träffade våra danska vänner Norman Wendt och Mogens Liljegren med respektive fruar sam även fru Körner. En stund senare stötte vi också på norska vännerna Arvid Myreng och Ronald Jensen.

Härefter var det mycket som hände: besök på stadshuset, där stadens borgmästare tog emot deltagare från 28 länder, bildband visades, en folkdansgrupp sjöng och spelade, besök på ett äldre börshus, där vi bjöds på välkomstmiddag: fiskrätt med vitt vin, därefter kött rätt med rött vin och därefter dessert med portvin och slutligen kaffe ned konjak, allt i en enastående miljö.

Fredagsförmiddagen var det samling i kongressalen. Nationsflaggor och namnskyltar var utplacerade, så även de som var trötta i ögonen hittade sina platser.

På eftermiddagen begav vi oss till utställningshallen för att se hur duvornas bedömning utfallit. Jodå, totalt sett ganska hyfsat, tre placeringar bättre än i Prag 1983. Fester med mängder av mat och dryck varje kväll under en vecka tar lite på krafterna, så när veckan var slut och vi planerade för hemfärd, orkade vi inte sätta emot, utan vi fick lösa särskild fraktbiljett för duvorna hem till Sverige.

Knappt ett dygn senare, samtidigt som vi själva anlände, kunde vi hämta duvorna vid svävarterminalen i Malmö.

När bilen återigen var lastad var det samma väg tillbaka: Malmö-Trelleborg - Skillinge- Vä och Asarum.

Sammanfattningsvis kan konstateras att resan var oerhört intressant och kan ge oss impulser för framtiden. Satsningar som innebär stimulans och glädje.

Tack Portugal för en underbar vecka.

Flygresultat och Essduvor

I decembernumret år 2000 hade allas vår vän Lasse Löfgren dristat sig till att sammanfatta en artikel benämnd kort och gott ESSDUVOR.

Han inleder så här: "Jag har efter diverse letande i mina anteckningar och prislistor funnit att vissa av oss som sysslar med brevduveri har en enastående förmåga att få fram många Essduvor. Jag tänkte i en serie presentera dom som har lyckats med detta. Jag har valt i första hand gamla grupp 1 och 2 samt nuvarande zon 1 och 2.

Att jag väljer dessa grupper eller zoner beror på att här finns den hårdaste konkurrensen i Sverige. Först ut i raden är Bengt Nordstrand, som sedan starten 1985 flugit hem inte mindre än 8 medaljer av olika valörer. En närmare presentation av Bengt behövs inte, vi vet alla vem han är och vad han gör. Nej låt oss i stället titta på hans medaljerade duvor, först ut i raden är 1985-1986 års bästa essduva i grupp 2.

Essduva 1985

71-82-501, "501:an" är den duva som Bengt klassar som sin bästa genom tiderna. Hanen är en sommarunge från 1982. Bengt kom att gilla hanen från första stund en välbyggd lite djup och kraftig men lätt duva med en enastående fjäderkvalité. Jag själv kommer mest ihåg "501:ans" enorma temperament, en hane som inte släpper in någon i boxen. Hanen flygs sparsamt som ettåring, för att som tvååring prova på två släpp från Hudiksvall, med bra resultat

1985 tog han Essduva guld i grupp 2, med följande resultat:

Sveg 650 km 2 plats av 1743 startande

Östersund 776 km 48 plats av 1289 startande

Gävle 516 km 17 plats av 1507 startande

Sveg 650 km 7 plats av 1456 startande

1986 blev ytterligare ett fantastiskt flygår för "501:an". Detta året presterade han i grupp 2 följande resultat:

Sveg 650 km 36 plats av 1618 startande

Östersund 776 km 4 plats av 1093 startande

Gävle 516 km 1 plats av 1456 startande

1987 gick det inte fullt så bra, men i gruppen en 6 plats från **Sveg av 1023** startande duvor var inte fy skam. Under de bästa flygåren avlades inte mycket efter honom, men 1987 flyttades han till avelsslaget.

Under hösten/vintern det året var höken väldigt aggressiv och flera av de bästa fick sätta livet till.

"501:an" flyttades som 6-åring tillbaka till flygslaget. Efter ett par kortare distanser, korgades han för den längsta flygningen Kramfors. Jodå, han blev 2 i gruppen bland 1172 startande duvor. Han har genom åren varit sex gånger bland bästa 8 av över 1000 startande duvor!

1993 blev hans son **71-90-273** bästa Essduva i grupp 2 med följande resultat:

Hudiksvall 628 km, 1 plats av 1008 startande

Kramfors 767 km, 38 plats av 720 startande

Gävle 516 km, 4 plats av 549 startande

Efterföljande år var **273** återigen i utmärkt form nästan redan från början, men de samlade resultaten blev inte fy skam, utan räckte till en guldmedalj som Essduva även detta år.

Resultaten i Grupp 2 blev följande:

Hudiksvall 628 km, 8 plats av 946 startande

Hudiksvall 628 km, 9 plats av 750 startande

Kramfors 767 km, 6 plats av 626 startande

Borlänge 477 km, 30 plats av 517 startande

1994 vann en annan av Bengts duvor Essduva Silver, nämligen **71-90-255**.

Flyttar vi oss framåt till åren **1996 och 1997** var det en hane **71-93-031** som blev bästa Esshane. Han var av E.Deweerd-avstamning. Fadern kom från förbundets avelsslag och var barnbarn till "Merlijn", helbror till Deweerds superhane "Spiritus".

Flyttar vi fram till **1999**, blev en hane **71-97-218**, son till "Münchenhanen" (blev 1978 svensk vinnare av SBU-flygningen från München) 3:e Esshane." Så långt Lasse Löfgrens redovisning !

Senare har tillkommit några **Essduvor i Svenska Mästerskapet** som redovisas nedan:

71-08-510: 1:a Esshane 2011

71-09-243: 4:e Esshane 2011, 1:a Esshane 2012, 8:e Esshane 2013

71-09-244: 2:a Esshane 2011, 3:e Esshane 2012

För egen del har jag vunnit **Svenska Mästerskapet** fyra gånger, åren 1993, 2002, 2011 och 2012, samt vunnit Sportklassen SM 2007 (fanns bara 1 år – sedan avveckling !?). Utöver dessa vinster ytterligare några topplaceringar.

Avslutningsvis måste jag säga att den fina klubben Marathon Center som instiftades under åttiotalet, och där jag själv varit ordförande ett antal år, tyvärr gått i graven. Under drygt tioåret år genomfördes bl.a flygningar från Luleå. Avståndet till Skåne/Blekinge var 1130-1220 km. Bland medlemmarna var detta något av årets höjdpunkt.

För egen del hade jag nöjet att vinna detta maratonlopp sju gånger, bland annat två honor som vann loppet två gånger vardera.

